

Til fru Margrete Auken skal jeg også sige tak for ordførertalen, og spørgsmålet om, hvem der har ophavsret til dette forslag, skal jeg gå hjem og undersøge. Men jeg skal i hvert fald sige tak til dem, der har givet anledning til, at dette spørgsmål overhovedet kunne stilles, for det kunne jo tyde på, at det i en vis udstrækning er et kunstnerisk produkt.

Fru Margrete Aukens spørgsmål om forfatternes vilkår vil jeg meget gerne svare på, hvis spørgsmålet bliver stillet i Folketingets Kulturudvalg.

Fru Margrete Auken var også inde på »Den Politiske Kandestøber«. Dertil vil jeg sige, at så tossede er vi immervæk ikke herinde! Min erfaring med folketingspolitikere er, at vi sagtens kan stå distancen i forhold til Holbergs komedie, når vi ellers læser på sagerne.

Til hr. Kim Behnke siger jeg tak for repetitionen af, at Fremskridtspartiet er imod. Man kan såmænd også sige til Fremskridtspartiet, at Fremskridtspartiet jo sådan set er det eneste parti, der nogen sinde for alvor har sat lidt gang i ophavsretsdebatten og ikke blot overladt det til embedsmændene at diskutere det, og det er da rimeligt muntert. At jeg ikke deler opfattelsen af den gang i det, er så en anden side af sagen.

Til spørgsmålet om Copy-Dan, Koda/Gramex osv. kan jeg sige, at siden vi sidst behandlede et tilsvarende forslag her i Tinget, er vi ved at være på plads med at finde ud af, på hvilken måde vi kan se på det indstrømmende og det udstømmende. Det vil jeg meget gerne vende tilbage til, for jeg tror, det er et meget udtalt ønske ikke blot i Fremskridtspartiet, men i alle Folketingets partier.

Så har jeg en lille bemærkning til spørgsmålet, om vi overholder EF-direktivet – det er også en bemærkning til hr. Bent Hindrup Andersen fra Enhedslisten: Det er jo lidt pudsigt at have med et område at gøre, der i den grad – nu blev miljøet også nævnt – er et internationalt område, hvis man derefter, når der er opnået nogle internationale aftaler, så siger, at de ikke er gode nok, og afviser dem.

Det, der er lidt spændende ved at have med miljøpolitik at gøre og ved at have med kulturpolitik, forstået som ophavsretspolitik, at gøre, er jo præcis, at disse ting ikke kan klares uden ved internationale forhandlinger og overenskomster, hvad både Bernkonventionen og Romkonventionen jo også er udtryk for. Og så er det klart – det kender vi jo alle sammen – at man ikke skal være ret mange i en familie, før man er

klar over, at man en gang imellem må bøje sig mod hinanden.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Danmark ikke har været fortalere eller forkæmper for 70-års-reglen i beskyttelsesdirektivet; men det er heller ikke nogen hemmelighed, at når direktivet eksisterer, må vi prøve at få det implementeret bedst muligt. Og noget af det, der påkalder sig stor interesse, er lige præcis overgangsordningerne, og dér har vi jo Kaj Munk som en af dem, vi skal finde overgangsordninger for – han er forfatter – og en anden er Carl Nielsen, som er musiker.

Så jeg synes, det er at snyde på vægten, hvis man afviser en international diskussion og internationale løsninger – om man så kan lide dem eller ej – for den eneste måde, vi kan sikre opretholdelsen af ophavsretsrettigheder på, er præcis ved internationale aftaler. Så taber vi en gang imellem på vore synspunkter, og andre gange vinder vi rent faktisk. Men jeg synes, at det, der må være vigtigt for os danskere, er derefter at trække den europæiske diskussion i den retning, vi gerne vil. Det er derfor, det er glædeligt, at både Finland og Sverige, som jo også er blevet medlemmer af EU, kan være med til at trække i den nordiske retning. Det var bare en lille kommentar til den diskussion.

Hr. Kim Behnke snakkede om parallelimport, og dér vil jeg henvise til, at jeg allerede i Folketingets Kulturudvalg har svaret på seks indgående spørgsmål af 29. november 1994. Hvis der er behov for yderligere diskussioner og yderligere afklaring af spørgsmål om parallelimport, vender jeg selvfølgelig meget gerne tilbage.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen fra De Radikale havde, så vidt jeg kunne høre, næsten ikke andet end ros tilovers, men pegede på en meget væsentlig brik, som præcis vedrører næste punkt på dagsordenen, nemlig billedkunstneres elendige økonomiske forhold. Det er jo interessant, at forlæggere, trykkere og kioskejere, og hvad ved jeg, kan tjene på billedkunstneres billeder – hvis ikke vi havde billederne, kunne der ikke jo tjenes på postkort og kunstbøger! – og at vi så sidder og fedter med, om billedkunstnerne egentlig har nogen rettigheder. Det er pinligt, synes jeg nok, og derfor er jeg meget glad for, at fru Elsebeth Gerner Nielsen lige præcis trækker det punkt op.

Der er masser af mennesker, der tjener på dette område. Skulle de få reduceret deres indtjening en lille smule, sådan at vi kan behandle billedkunstnerne bedre, var det vel ikke så tos-